

сутрешна и следобедна работна сесия, вечерна програма, състояща се от музикална част, време за представяне докладите на всяка дивизия и накрая проповед. И така в продължение на 10 поредни дни. За всяко нещо имаше човек, който отговаря и който знае какво прави.

Интересното за мен в работните срещи бяха дебатите по представяните въпроси. Ние сме различни хора от различни части на света, такива бяха мненията и коментарите на делегатите. Много често крайното решение не идваше лесно, тогава някой ставаше и призоваваше да се разделим на групички по двама или трима, и да се помолим. Представете си около 2500 делегати, разделени на двама и трима, да се молят. Молеха се също и посетителите, които имаха възможност да наблюдават сесиите. Църквата искаше Божи-

ята намеса и мъдрост за взимането на решенията. Молихме се и по време на утринното бдение и във всеки удобен момент. Тег Уилсън (председател на ГК) многократно излизаше пред всички, призовавайки ни да се молим, да бъдем единни и да гледаме към Исус. С Неговата помощ успяхме да свършим плановете за задачи. Кулминацията на 60-тата юбилейна Генерална конференция беше в събота. Някой спомена, че в залата сме били около 70 000 човека. Усецането, чувството, когато това множество запее, е несравнимо. Беше като прелюдия към това, което ни очаква в небето - да пеем всички събрани около стъкленото море. Надявам се всички да сме горе и то скоро! Тег Уилсън призова да се молим тази ГК да бъде последна. Тя ще бъде такава, ако изпълним нейното мото: Стани! Свети! Исус идва! Амин

Street Art Mission

Част от съботната програма акцентира върху различните форми за представяне на евангелската вест сред многообразните възрастови и социални групи.

Кръщение

В петък вечерта бе извършено кръщение, на което мнозина заявиха вярата си в Бога и принадлежността си към адвентната църква.

Хорал

Изпълнителите от „Орион“ бяха едни от многото, които участваха в музикалното служене.

стр. 15

“Обикновената” събота

ките ни не отекнаха. Оглеждах се - над 40 000 лица, гледащи радостно към подиума напред. Леяха се боговъдъхновени думи, докосващи сърцето и песни, каращи те да се преклониш пред Този, с Когото бяхме дошли да се срещнем. В един момент камерният оркестър засвири, тълпата се изправи на крака и запя гръмка и тържествено - „Той е Цар и идва отново!“

Аз замлъкнах. Той е Цар и идва отново и нищо друго нямаше значение. Онзи, Който бе до мен във всяка трудност, Онзи, Който ме бе възлюбил и за Който няма нищо невъзможно и Когото аз обичам, искаше да дойде. И Неговите искаха да дойде. Съзнанието ми рисуваше картини на отворени гробове, слава и нямаше думи, и за какво бяха, нали очите говореха със

сълзи... все „обикновено“. Аз мълчах и гласът ми трепереше. А какво ли ще е на небето - над 40 000 хиляди от онези, които Го обичат; не в зала, а в необятното пространство, не с болка от живота и очакване, а с настояща радост и трепет, и благодарност. Все „обикновено“.

И се роди мечта - всяка събота да е така „обикновена“.